

med hemmelighedsfuldt sænket Stemme forklarede — at søge Privatavdien hos Paven.

Hun forsøgte at overtale Per til at gøre hende og Søsteren Følgeskab til Syden, og da hun hørte, at det var hans Hensigt at bryde op allerede den næste Dag for at rejse videre til Paris, beklagede hun sig saa ubehersket, at han tilsidst lovede at blive i Wien den Ugestid, hun og Hofjægmesterinden agtede at opholde sig der.

Endnu samme Eftermiddag var han de to Damers Ledsager paa en Køretur i Prateren.

I det Brev til Jakobe, hvori han fortalte om dette Sammen-træf, beskrev han Hofjægmesterinde Prangen i følgende Linjer:

„Søsteren er en høj, storslaaet Dame — jeg tænker, hun er omtrent 70 Tommer og af tilsvarende Drøjde. Omkring halvtreds Aar gammel. Har vist engang været meget smuk. Flotter sig endnu med et Par brillante Øjne. Af Væsen er hun noget mere afmaalt end Baronessen og taler i Modsætning til denne ikke meget. Aabenbart svært gudelig. Vi fik os allerede iaftes en lang og varm Diskussion om den kristelige Udødelighedslære. Jeg har paa Fornemmelsen, at hun vil søge at indvirke paa mig. Naa, det skal more mig at genoptage Kampen. Hun synes at have læst og tænkt og oplevet en Del og er trods sin Hellighed mærkværdig nok slet ikke nogen Hældøre. Alt i alt et interessant Bekendtskab — —.“

Dette Brev satte Jakobe i en vis Uro. I sit hurtigt afsendte Svar skrev hun, uden iøvrigt med et Ord at nævne Hofjægmesterinden eller hendes Søster:

„Der er en Ting fra vor Rejse, som jeg nu er en lille Smule ked af, og det er, at vi ikke fik talt noget mere sammen om det, der i Vinter, efter din Faders Død, beskæftigede dig saa meget og foruroligede dig lidt. Men Dagene var jo alt for korte, Tiden fløj fra os, og Kærligheden krævede sin Ret. Maaske vil du ogsaa sige, at der ikke længer var noget at tale om, at din Ensomhed havde gjort dig nervøs, — og det tror jeg selv. Desuden (ikke sandt, min Ven?) nu har vi jo fuld Fortrolighed til hin-